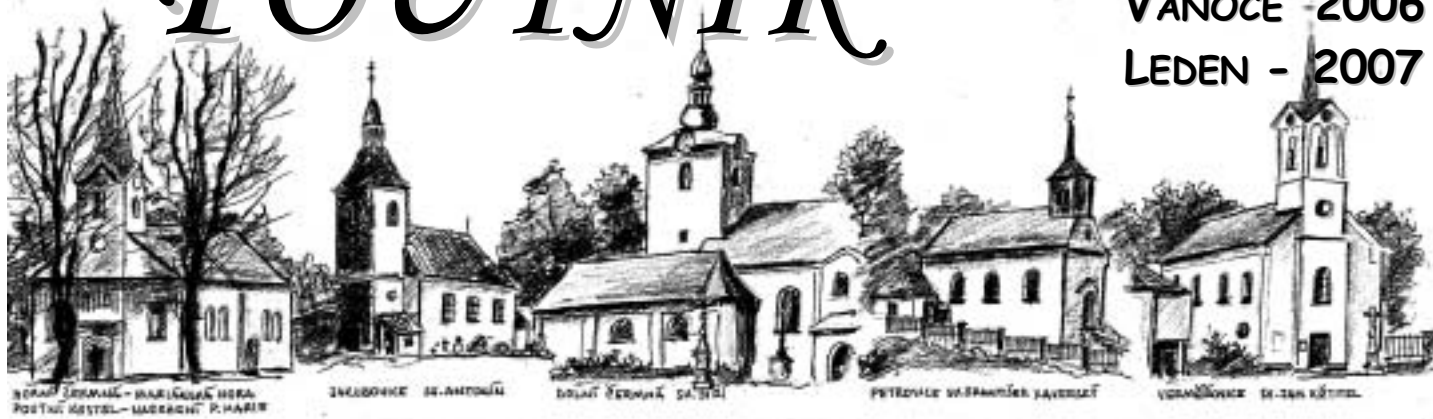

POUŤNÍK

ROČNÍK X
VÁNOCE 2006
LEDEN - 2007

NA POČÁTKU BYLO SLOVO

Prolog k evangeliu podle svatého Jana (Jan 1, 1-18), text, který je jakoby z jiného světa, patří k "vánočním evangeliím". Během vánoční doby ho při mši svaté slyšíme několikrát. Při jeho četbě tušíme, že nemůže pocházet pouze od člověka. Dává

nám nahlédnout do hlubin kontemplace, k níž Kristus pozvedl učedníka, kterého miloval a jemuž odkázal svou matku. Evangelista, jehož atributem je orel v letu, nás svým textem vtahuje přímo do tajemství Nejsvětější Trojice. Poznáváme, "co bylo na počátku". Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl (Jan 1, 18). Syn, který je od počátku, se stal člověkem, přišel do vlastního, ale nebyl přijat. Ti, kdo ho přijali, se stávají jeho bratry a Božími dětmi. Boží sláva, kterou nám zjevil, se stala také slávou člověka - to je evangelium, radostná zvěst.

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. (Jan 1, 1-2)

Slovem nazývá Jan druhou božskou osobu - Krista, Syna Božího. Druhá božská osoba je stejné podstaty s Otcem. Je s ním od věčnosti. Je moudrostí, o které mluví kniha Přísloví (8, 22-36), kniha Moudrosti (9, 9-11), Sirachovec (24, 3-22), Izaiáš (55, 10-11). Moudrost, Slovo, to jsou termíny, které vypovídají především o tom, jakým způsobem Bůh poznává sebe sama. Boží sebepoznání je dokonalé a totální. Jen Bůh zná Boha dokonale. Když Bůh poznává Boha, neznamená to nějaké intelektuální zkoumání, ale akt, ve kterém se rodí osoba. Toto poznání vede k plození druhé božské osoby. Ta není jiné podstaty než Bůh, je však novou osobou. Onu novost nemůžeme chápat tak, že by se odehrála v čase. Bůh se zná a poznává od věčnosti, jeho sebepoznání nemá žádný počátek ani žádný vývoj. Je to jediný a trvalý akt. Od věčnosti Bůh sebe poznává a sebe vyslovuje. Toto Slovo je jeho Syn, který je díky Otcovi, protože Bůh je příčinou sebe sama. Bůh sám sebe miluje - miluje Syna. Syn jako osoba, s Otcem soupodstatná, miluje Otce stejnou láskou. Z obou osob vychází láska, jež je sama osobou, protože je stejně

dokonalá jako Bůh. Tato láska je Duch svatý, třetí božská osoba.

Evangelista nás ihned na počátku uvádí do hlubin Nejsvětější Trojice. Vnitřní život v Bohu zůstává pro člověka tajemstvím, ale zároveň stálým pozváním ke kontemplaci. Poznávání Boha, "tak, jak je", je věčnou radostí svatých. Ani Jan, duchovní orel, však není schopen vypovědět vše jedním slovem. Pokračujme s ním tedy dále. Jako lidé jistě riskujeme, že se dopustíme různých zjednodušení. Bez Boží pomoci zůstávají pouze lidská slova. Nechme tedy Boha, aby nás při našich úvahách osvětlil, proměnil je v modlitbu a pozvedl nás k sobě, tak jako pozvedl svatopisce.

Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. (Jan 1, 3)

Nicejsko-cařihradské krédo říká, že skrze něho - Krista - je všechno stvořeno. Bůh, dříve, než stvořil svět, věděl, jaký svět bude. Protože je nekonečný a naprosto dokonalý, nemůže záviset na něčem, co by sám neměl a "potřeboval si to vzít" od někoho jiného. Vše, co bylo Bohem stvořeno a teď má svou vlastní existenci, bylo tudíž nejprve obsaženo v něm. Podobně jako malíř, dřív, než namaluje obraz, má v sobě představu o tom, jak bude obraz vypadat.

U Boha nemůžeme ovšem mluvit o nějakém procesu přemýšlení a vymýšlení, jak je tomu u člověka. Jeho poznání je dokonalé a trvá spolu s ním jako jediný úkon. Je to sebepoznání, ze kterého se rodí druhá božská osoba. A tak můžeme říci, že vše bylo stvořeno v Kristu, protože to bylo nejprve v Kristu Bohem poznáno. Bůh poznává sebe sama a v sobě poznává všechno, co je. Toto sebepoznání, Moudrost, Slovo, je jeho Syn; je to Slovo, které bylo řečeno a vše se stalo. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. (Gn 1, 1) I řekl Bůh: "Buď světlo." (Gn 1, 3)

Jaký je to pro člověka důvod k naději! Bůh všechno ví. "Věděl" vše, ještě než se to stalo. Poznává všechno v sobě. Nic se tedy nemůže vymknout jeho "kontrolu", nic ho nemůže překvapit nebo rozházet. Dověření

jeho stvoření bude zároveň dovršením jeho oslavy.

V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. (Jan 1, 4-5)

Vrcholem stvoření je život, stvoření bytostí, které mají účast na jeho životě. Jedině Bůh má život sám od sebe, život v pravém slova smyslu. Tento život dává svým tvorům. Už sám fakt, že stvoření existuje, je projevem života, který je v Bohu. Kromě věcí však Bůh stvořil rostliny a živočichy - čteme v knize Genesis dále. Ti mají nejenom existenci, ale i život, i když pouze smrtelný a pomíjivý. Tak přicházíme ke stvoření člověka, který je ve viditelném světě vrcholem života. Je totiž povolán k nesmrtelnosti. Je průsečíkem světa viditelného a neviditelného. Co je člověk, že ho máš, Bože, na mysl, a Syn člověka, že na něj hledíš? Jen nakrátko jsi ho postavil níž než anděly, pak jsi ho korunoval ctí a slávou, všechno jsi podrobil pod jeho nohy. (Žid 2, 6-8, srv. Žalm 8, 5-7).

Bůh daruje svůj život, nesmrtelný život člověku. Bůh je živý, je život sám. Bůh je světlo. Světlo - život osvětluje člověka. Světlem pro lidský život je fakt, že člověk má žít věčně u Boha. Tímto světlem se člověk orientuje ve svém pozemském životě. Je to ona základní otázka: "Kdo jsme a kam jdeme?" Pokud člověk neuzná věčnost, ztratí se v časnosti. Pokud je jeho cílem konzumace, zkonsumuje nakonec sám sebe a nic z něj nezůstane. Díky životu je člověk nejenom stvořením, ale bytostí. Bůh ho jako bytost obdaril pamětí, rozumem a vůlí, a tak je člověk stvořen k Boží podobě. Vidíme, kam vede ztráta paměti, ztráta vůle k životu, odmítání rozumu - tyto mohutnosti dal Bůh člověku proto, aby ho byl člověk schopen obsáhnout. Díky nim se člověk stává nádobou Boží. Tma nemůže pohltit světlo, smrt nemůže zahubit život. Pouze odmítnutí světla, kterého je člověk ve své svobodě schopen, vede ke smrti.

Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan.... Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví. (Jan 1, 6-8; 15-18)

Vidíme, k jaké důstojnosti je člověk povolán. O tom svědčí evangelista, když hovoří o Křtíteli, který ukazuje na světlo, na život, na Boha. Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší než Jan Křtitel. (Mt 11, 11) Velikost člověka je v tom, že "svědčí" o Bohu, že žije tak, jak se Bohu líbí. Ukazuje, jaký Bůh je, jak je dobrý. To vše, zvláště po pádu člověka do hříchu, není možné bez Boží milosti. Člověk toho není schopen sám o sobě.

Jeho velikost je pouze v jeho spojení s Bohem. Avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on. (Mt 11, 11) Toto svědectví člověka o Bohu se děje na základě milosti, kterou mu Bůh dává. Svatá Kateřina Sienská ve svém Dialogu ve dvanácté kapitole píše: "Tak se vaše trápení, které jsem přirovnal k nádobě, hojně naplní vodou mé milosti, oživující duši."

Přišel do vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. (Jan 1, 11)

Kvůli hříchu člověka je celé tvorstvo podrobena nicotnosti. Proto se k životu, ke Kristu, svět chová nepřátelsky. Může za to člověk, který jako koruna tvorstva měl v rukou vládu nad ním. Zároveň však i odpovědnost. Bůh se však kvůli své dobrotě nad stvořením smiloval. Dobrovolně přijal tuto odpovědnost na sebe. Stal se člověkem a v osobě Ježíše Krista se lidská vůle dokonale sjednocuje s vůlí Boží. Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo. (Jan 4, 34) V jeho osobě je padlé tvorstvo zrestaurováno a pozvednuto k větší důstojnosti, než mělo na počátku.

Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha. (Jan 1, 12-13)

Člověk přestal věřit Bohu, začal si myslet, že to s ním Bůh nemyslí dobře, a tak Boha ztratil. Vírou v něho jej však opět nalázá. Víra je dar Boží milosti. Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. (Jan 3, 5-6) Církev od počátku chápe tato Ježíšova slova, určená Nikodémovi, jako potvrzení nutnosti křtu. Svatá Kateřina píše dále ve dvanácté kapitole Dialogu: "Dobře víš, že když jsem vám daroval bytí podle svého obrazu a podoby a vy jste hříchem ztratili milost, spojil jsem svou božskou přirozenost s vaší lidskou, božskou přirozenost jsem zahalil do vašeho lidství, abych vám navrátil život milosti. Vy jste mým obrazem, a proto jsem jej vzal a přijal jsem lidskou přirozenost. Proto jsem s vámi jedno, za předpokladu, že se duše ode mne neodloučí smrtelným hříchem."

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme je ho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozentý Syn, plný milostí a pravdy. (Jan 1, 14)

Na prosbu apoštola Filipa, aby Pán ukázal apoštolům Otce, Kristus odpovídá, že kdo vidí jeho, vidí Otce. "Tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mne?" V Ježíši Kristu se Bůh vyslovil člověku pochopitelným způsobem. Slávu Boží vidíme zářit na Kristově tváři spolu s apoštolů při proměnění na hoře a při zmrtvýchvstání. Vidíme ji v jeho skutcích, gestech, zázracích. Pokud máme víru, vidíme ji i v jeho ponížení. Jeho sláva se zjevuje lidem i andělům. Ti, pro které je Ježíšovo ponížení nepřijatelné, andělé i lidé, se míjejí se svým cílem. Ti, kteří jej však přijali, stávají se účastníky jeho slávy, Božími dětmi. Naše rozjímání se zde může zastavit a přehlédnout celou lidskou ubohost. Může svobodně přijmout i lidskou ubohost církve. Všechna ta ubohost je přímo ztělesněna na tváři poplivané, na těle zbičované a ukřižované, v duši rozechvělé až k smrti. Toto všechno je ale zároveň vítězstvím Krista, který to vše na kříži přemohl, zahladil hřích a porazil smrt. Nic, co se stalo, nestalo se mimo Boží plán, mimo jeho moudrost. Stalo se to skrze Krista. V okamžiku jeho definitivního příchodu to vše bude plně obsaženo ve slávě Boha, ale i člověka, protože Slovo se stalo tělem.

Převzato z časopisu „Amen“ – autor: Metoděj Kočí O.P.

POSELSTVÍ HVĚZDY

Stalo se v pohoří Jura před nějakým rokem. Jakub, starý venkovan, který bydlel na odlehlém místě na jedné z náhorních plošin ve výšce snad kolem tisíce metrů, byl jedné prosincové noci probuzen zvláštním světlem, které prolézalo škvírami v okenicích a nezvyklým způsobem osvětlovalo světnici. Už několik dní byla pořádná zima, a tak si Jakub, protíraje oči, říkal: „Asi nasněžilo, půjdu otevřít okenice a podívám se, jestli není zavátá cesta.“ Ale žádný sníh, jen slaboučká bílá námraza na trávě. Tak co je to za světlo, které osvětluje jeho světnici stejně jak to bývá po sněhové vánici? Jakub potřásl hlavou a podíval se nahoru na vyčištěné nebe... a tu ji vidí: nad vysokými jedlemi, nehybnou a slavnostní. Betlémskou hvězdu! Jakub nevěří svým očím.

A tu náhle se mu vybavují v mysli staré vzpomínky. Na maminku, která mu zemřela tak brzy, na bratra, který opustil domov ve dvaceti a šel hledat štěstí do Ameriky. Na děti a jejich občasně návštěvy - přijíždějí za ním jednou do roka, aby ho pozdravily. Myslí na ženu Martu, jíž odvezli jednoho dne do nemocnice a už se nevrátila, myslí na svou samotu, tu nesnesitelnou samotu...

Hvězda mu toho podivného probouzejícího se rána přinesla zvěst, tak jako tehdy před dvěma tisíci léty pastýřům: Emanuel - Bůh s námi. Stále a všude.

A tak v samotě našich přeplněných měst, v běhu a shonu před svátky odvažujeme se podívat nahoru, až nad elektrické hvězdy, které osvětlují ulice, abychom tam někde na horizontu našeho života našli záblesk Božího příslibu: EMANUEL.

Přeloženo z francouzského měsíčníku INFO

JAK BYL MŮJ ŽIVOT ZMĚNĚN VÍROU

Jako kluk jsem byl vychován ve slušné a spořádané rodině, ale nebyl jsem veden vírou v Boha. Byl jsem malý a slabý postavy, a tak jsem se neuměl bránit výpadům větších a silnějších kluků. Měl jsem však štěstí. Abych se jim naučil bránit, věnoval jsem se východním uměním sebeobrany. Moji učitelé byli Asiaté, ale i Evropané. Má cesta učení nebyla jen fyzická, ale i duševní. Díky této duševní cestě jsem poznal různé druhy filozofie jako buddhismus, zenbuddhismus, konfucianství a taoismus. Tyto filozofie mě naučily sebeovládání, harmonii a klidu, ale také jsem nabyt poznání, že člověk je obklopen velikou energií vesmíru, která nás ovládá, a to buď pozitivně (+), nebo negativně (-), tzv. **jin** a **jang**. Pochopil jsem, že život musí být v rovnováze, abychom přežili. Díky těmto starým učení jsem překonával různé překážky, ale především jsem se vyhnul působení zla.

Lidé jsou obklopeni zlem různě, někteří vědomě, jiní o tom ani neví. Ne vždy to na nich poznáte. Vše je způsobeno moderní dobou 21. století, kdy lidé žijí čím dál více ve větším rozvoji statků a služeb moderní techniky, vědy a vynálezech jako jsou např. mobilní telefony, DVD či internet. Je jim navalováno čím dál více práce a s tím dochází k nárůstu stresu a psychickému vytížení. Přispívají k tomu i půjčky, které lidé mají problém splácet. Často vše psychicky nezvládnou. Mají málo času na své přátele, rodinu a někdy i sami na sebe. Díky uspěchané době se většina lidí neumí zastavit, dobře zrelaxovat, pomodlit se, ztrácí se slušnost, důvěra a přátelství. Této situace pak využívají různá hnutí, sekty a lidé obklopeni zlem. Tyto skupiny zla si zjistí vaše slabá místa a začnou vás přesvědčovat a lákat na bohatství, slávu a moc. Jsou dobře organizovány přes média, tisk a internet. Někdy vás navštíví osobně nebo vám zašlou dopis, který

slibuje veliké finanční částky. Mohou vám nabízet ochranu před zlem, když jim dopis vrátíte podepsaný. Nikdy nic takového nedělejte, neboť tito lidé ovládají magii a mohli by vás pak na dálku řídit a odebírat vám vaši energii. Setkáte se s nimi na velikých akcích, kde uzdravují dotykem nemocné či postižené. Hodně lidí to pak považuje za zázrak, ale není tomu tak. Oni sice uzdraví nemocného, ale současně vám odeberou (vysají) na setkání část vaší energie. Někteří ze zúčastněných to ani nepocítí, jiní cítí malou únavu, či

bolest hlavy. Totéž platí i o některých léčitelích nebo věstcích budoucnosti. Nebezpečí zla se skrývá i v některých knihách.

I já potkal různé sekty a formy zla. Asi před 13 lety mě přivedl kamarád do jisté organizace, která slibovala veliké peníze, štěstí, kariéru a moc. Vše se zdálo dobré až do chvíle, kdy po mě chtěli podepsat smlouvu „**vlastní krvi**“. To jsem razantně odmítl. Při odchodu jsem si všiml, že v místnosti hořely svíčky a na zemi ležela otočená židovská hvězda. Byl jsem rád, když už jsem stál na ulici a toho zvláštního mrazení v zádech se zbavil.

Bylo to jako ve snu. Časem jsem zjistil, že se jednalo o sektu satanistů. Uběhlo pár let a já se dozvěděl, že kamarád, který mě tam kdysi přivedl, zešílel a léčí se na klinice pro duševně choré v Praze-Bohnicích. Organizace však prý funguje dál, na jiném místě a má více členů. Jsem rád, že jsem se této zlé zkušenosti zbavil.

Další mé setkání bylo se známou sektou **Svědků Jehovových**.

Všichni je asi znáte. Postávají na rozích budov a náměstí a lidem dávají svůj časopis „**Strážná věž**“ nebo „**Probud'te se!**“ a přesvědčují vás o své víře v Boha. Mnoho lidí však neví, že členové této církve si upravili Bibli podle sebe a jinak ji i vykládají. Neuznávají kostely, Vánoce, narozeniny, jsou hlavně proti darování a přijímání krve, uznávají pouze Boha Jehovu a ti, kteří podle nich v něho nevěří, přijdou do pekla. Ježíš je pro ně pouze prorok a ne Syn Boží. Když odejdete z jejich společenství, pronásledují vás a dělají vám zle na každém kroku, a to jak v práci, tak i v soukromí. Někdy pak lidé poznamenaní sektou musí změnit své bydliště, zaměstnání a někdy opustit své příbuzné. Zde určitě vidíte a cítíte, že víra v Boha má být ze srdce, svobodná a nevynucená, plná lásky.

Svoji osobní zkušenost se Svědkem Jehovovým jsem zažil až v armádě.

Do armády jsem tenkrát vstupoval dobrovolně a těšil jsem se tam, neboť jsem zatoužil po skvělém výcviku elitních jednotek výsadkářů. Armáda mi něco dala, ale i vzala. Dala mi tvrdý výcvik a zažil jsem zde ovšem i smutnou zkušenost z války v Jugoslávii, díky níž jsem si uvědomil, co všechno nám dává Bůh - jak žít a život si užívat. Mnoho lidí si toho neváží a neuvědomuje si, co je život, a je to, myslím si, škoda.

Měsíc před koncem vojny nám velitelé vysadili výcvik, jelikož se oprávněně báli,

že bychom pak v civilu byli nebezpeční pro společnost. Do přijímače mezi nováčky k nám z jiného útvaru převedli jistého „Karla“, který byl odveden na vojnu proti své vůli, protože se hlásil ke Svědkům Jehovovým. Všichni nováčci, bylo to tam zvykem, dávali dobrovolně krev v Hradci Králové a v Pardubicích. Jediný Karel ji nedal kvůli svému přesvědčení víry. Jedna událost však vše změnila. Přítelkyně našeho Karla měla autonehodu a ležela v pardubické nemocnici. Ztratila prý hodně krve. V tu dobu nemocnice dobře spolupracovala s naším útvarem. Dívka byla i ve špatném psychickém stavu, neboť zjistila, že její milý patří k sektě Jehovistů a odmítá jí pomoci darováním krve. Karel ji též prosil, ať ji od nikoho nepřijímá, protože je to proti Bohu a podstoupí-li transfuzi, bude zatracena a on ji opustí. Hrozné, že?

Doktor to oznámil našemu veliteli, který když to uslyšel, kroutil nad hloupostí a bezcitností mladíka hlavou. Byl tak rozezlen, že nařídil rozkazem mně a mým třem kamarádům, ať Karlovi vysvětlíme smysl života. Karla jsme odvezli do nemocnice pod jinou záminkou a zde ho určitým násilím donutili, aby mu odebrali krev. Jeho krevní skupina byla našťástí vhodná, a tak se nám podařilo zachránit jeho přítelkyni Aleně život. A co Karel? Asi zde dostal rozum a uvědomil si, že lidský život má velkou hodnotu. Po vojně mi napsal, že mně a kamarádům velice děkuje, jelikož má s Alenou dvě děti a je šťastný. A co jeho sekta? Ta ho ihned vyloučila ze svého společenství, neboť daroval krev a je prý navždy zatracen.

Po vojně jsem se chvilu hledal a zklidňoval svoji agresivitu z armády. Měl jsem opět „šťastí“ a setkal se s další organizací, a to

hnutím „Mormon“. Členy jsou převážně Američané, slušně oblečení, plynule hovořící česky. Mají svoji vlastní knihu „Mormon“, kterou vám půjčí k přečtení. Jen zběžně jsem si ji přečetl a zjistil, že podle nich někde v Anglii asi v 19. století měl jakýsi muž zjevení, kde je ukryt zbytek Bible jako pokračování, odkaz a poselství pro lidi. Knihu jsem jim vrátil a rozloučil se s nimi. Tito mormoni mají své vlastní chrámy a uznávají mnohoženství v tom smyslu, že pokud si vezmete jejich dceru, berete si automaticky jejich další tři dcery.

Díky těmto zkušenostem jsem začal být vůči církvím zaujatý. Mnoho lidí vyčítá církvi její zločiny minulosti jako např. upalování a mučení nevinných lidí, požehnané války aj. I já tak uvažoval.

Změnil jsem však názor, když jsem poznal svoji budoucí ženu. Díky ní jsem si uvědomil, že minulostí církve se máme pouze poučit, ale nemůžeme ji žít. Víra má být svobodná a je pro každého. Vše je jen o lidech a jejich přístupu v daných prostředích. Sama instituce církve udělala velké změny. Je otevřenější a přístupnější lidem. Za zločiny a omyly církve se omluvil papež Jan Pavel II. Byl to veliký a odvážný krok, který pomohl mnoha věřícím, náboženstvím a společenstvím najít rovnováhu, klid, lásku a odpuštění.

Můj život se náhle razantně změnil. Oženil jsem se v kostele jako nekatolíka. Rodinu jsme mít nemohli, a tak jsme v modlitbě prosili každý den Boha, aby nám pomohl přes úřady získat dítě. Naše modlitby byly zázrakem vyslyšeny. Získali jsme syna, který se stal naší harmonií a radostí.

V tu dobu jsem četl mnoho knih z oboru psychologie, ale i knihy na uklidnění i duše. Nejvíce mi pomohly knihy **Bruna Ferrera „Příběhy pro potěchu duše“, „Paprsek slunce pro duši“, „Živá voda pro duši“, aj.**

Myslím si, že jeho příběhy by měli lidé číst. Naleznou v nich hodně pravdy, lásky a zamyšlení nad životem a nad sebou samými. Mně osobně jeho knihy otevřely srdce a ukázaly mi něžnou a laskavou formou přijímání víry v Boha. Potřeboval jsem však ještě pevné přesvědčení a rozhodnutí, že jsem si zvolil tu správnou cestu.

To na sebe nenechalo dlouho čekat. Mnoho lidí, i já sám jsem si kladl otázku, proč s námi není Bůh, když ho nejvíce potřebujeme, ať už v krizích, nemocích či jiných nepříjemnostech. Odpověď byla tak jednoduchá a já ji neviděl, přitom jsem ji měl celou dobu před očima. Dostala se mi z knihy „Stopy v písku“ od **M. F. Powersové**. Celou dobu se tito lidé, i já, mýlili, neboť Bůh je s námi. Nese nás totiž po celou dobu ve své náruči, dává nám svoji lásku a přes Ježíše Krista nám odpouští naše omyly a hříchy každý den, ale chrání nás také před zlem. A právě zde

jsem si uvědomil sílu, moc a lásku Kristovu. Již dříve jsem chodil do kostela v doprovodu své ženy, ale nic mi to neříkalo, pouze jsem obdivoval nádherné obrazy, malby a architekturu kostela. Sledoval jsem mši z povzdálí a poznal postupně zvyky a rituály obřadů. Jediné, co mě občas vykojelo, byly názory některých farářů na život, se kterými jsem převážně nesouhlasil. Pak mi však pomohla slova Bruna Ferrera: „**Nechodíme do kostela kvůli farářům a splnění svých křesťanských povinností jen proto, že je mše, ale jdeme sem proto, abychom se zde setkali s Bohem a našli pokoj a mír ve své duši.**“

Přečetl jsem si také dětskou bibli, ale i výtah z bible: „**Bůh mluví ke svým dětem**“, kde jsem si lehkostí začal chápat smysl víry a přestal se bát i toho, jak lidé přijmou mé rozhodnutí dát se pokřtít. Ne vždy jsem totiž hovořil o církvi, ale i o Bohu slušně - kritizoval jsem a odsuzoval. Na můj strach a obavy, jak mě lidé přijmou do svého společenství, mi odpověděla věta Ježíše: „**Nepříšel jsem, abych volal zdravé a spravedlivé, ale nemocné a hříšníky**“. Pochopil jsem, že lásku máme rozdávat a lidem odpouštět. Neměli bychom však zapomínat ani na chudé a potřebné lidi a alespoň jednou do roka přispět na charitu nebo vypomoci rodinám, které to potřebují. Nedělat to však z donucení, ale s láskou a pokorou v srdci. Neboť i Ježíš je tu pro nás a i on svým bratřím umyl nohy, aby jim ukázal, že i jim bude sloužit tou nejpokornější formou - s láskou v srdci.

Proto Bůh s velkou touhou čeká na každého z nás. Nikdo pro něj není příliš ubohý, příliš malý nebo hříšný, aby nebyl připraven sevřít ho ve své náruči, která je naplněna jeho láskou a milosrdenstvím. Víra v takového Otce nás činí radostnými, dává nám bezpečí a útěchu i v těžkých dobách našeho života. Bůh nás miluje jako své děti.

Všichni lidé věří podvědomě v Boha, ale ne všichni se hned „probudí“ v jeho náruči. Právě proto děkuji Bohu, že mi umožnil otevřít oči a ukázal mi cestu k sobě. Cestu, která je naplněna láskou, vírou a odpuštěním. Nyní již chápu slova, že víra je svobodná a je pro každého. **A za to vše Ti, Bože, děkuji.**

René Nedvěď

SVATÁ NOC (KAREL ČAPEK - KNIHA APOKRYFŮ, NAPSÁNO V ROCE 1930)

„V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se vykonal soupis celé říše. To byl první soupis a konal se, když v Sýrii byl místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, nadešel její čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místa.“ (Lukáš 2, 1-7)

„Já se divím,“ křičela paní Dinah. „Kdyby to byli pořádní lidé, šli by k starostovi a ne takhle žebrotou! Proč si je nevzali do domu Šimonovic? Proč se jich máme ujímat ausgerechnet my? Copak jsme něco horšího než Šimonovic? Já vím, Šimonova žena by si takovou holotu do domu nepustila! Já se ti divím, člověče, že se tak zahazuješ s já nevím kým!“

„Nekřič,“ bručel starý Isachar, „vždyť to budou slyšet!“

„Ať to slyší,“ pravila paní Dinah, pozvedajíc hlas ještě víc. „Nevídáno! To by tak hrálo, abych nesměla doma ani pípnout kvůli nějakým tulákům! Znáš je? Zná je někdo? On říká, to je má žena. Povídali, jeho žena! Já vím, jak to u takových poběhlíků chodí. Že se nestydíš pustit něco takového do domu!“

Isachar chtěl namítnout, že je pustil jen do chléva, ale nechal si to pro sebe; měl totiž rád svůj pokoj.

„A ona,“ pokračovala paní Dinah pohoršeně, „ona je v jiném stavu, abys to věděl. Pro Krista Pána, ještě to nám tak chybělo! Jezus Maria, abychom tak přišli do lidských řečí! Prosím tě, kdes nechal hlavu?“ Paní Dinah nabrala dechu. „To se rozumí, nějaké mladici ty neumíš říct ne. Když na tebe udělala ten svůj kukuč, tak ses mohl přetrhnout samou ochotou, Isachare! Jen si ustelte, lidičky, je tam ve chlévě slámy habaděj - jako kdybychom byli v celém Betlémě jenom my, kdo mají chlívek. Proč by jim Šimonovic nedali otep slámy? Protože Šimonka by si to od svého muže nedala líbit, rozumíš? Jen já jsem takový ošlapek, že na všechno mlčím.“

Starý Isachar se obrátil ke zdi. Snad přestane, mnil, ona má trochu pravdu, ale dělat tolik řečí pro jednu. „Brát cizí lidi do domu,“ rozjímala paní Dinah ve spravedlivém hněvu. „Kdo ví, co je to zač? Teď abych celou noc strachem nezamhouřila oka! Ale to je ti jedno, vid’? Pro lidi ty všechno, ale pro mě nic! Abys ty vzal jednou jedinkrát ohled na svou udřenou a churavou ženu! A ráno abych po nich ještě uklízela! Když ten člověk je tesař, proč není někde na práci? A proč zrovna já mám mít tolik trápení? Slyšíš, Isachare?“

Ale Isachar, tvář ke zdi, dělal jako by spal.

„Panenko Maria,“ vzdychla paní Dinah, „mám já to život! Celou noc abych nespala starostí... A on si spí jako dřevo. Mohli by nám odnést celé stavení, a on si chrní. Bože, mám já to svízele!“

A bylo ticho, jen starý Isachar pozorně členil tmou svým chrupáním.

K půlnoci ho vzbudilo z dřímoty potlačované ženské zasténání. I safra, lekl se, to bude něco vedle v chlívkou. Jen aby to nevzbudilo Dinu... To by bylo zase řečí!

I ležel nehnutě, jako by spal.

Po chvíli bylo slyšet nový ston. Bože, smiluj se! Bože, dej, ať se Dinah neprobudí, modlil se v úzkostech starý Isachar, ale vtom už cítil, že se Dinah vedle něho vrtí, zvedá se a napjatě naslouchá. Bude zle, řekl si zdrceně Isachar, ale zůstal pěkně zticha.

Paní Dinah bez hlesu vstala, přehodila přes sebe vlnák a vyšla na dvůr. Asi je vyhodí, řekl si bezmocně Isachar. Já se jí do toho nebudu míchat, ať už si dělá, co chce.

Po jakési podivuhodně dlouhé a tlumené chvíli se paní Dinah vrátila, opatrně našlapujíc. Isacharovi se ospale zdálo, že chrastí a prská nějaké dříví, ale rozhodl se, že se ani nehne. Snad je Dině zima, mnil, a dělá si oheň.

Pak se Dinah znovu potichu vykradla. Isachar pootevřel oči a viděl nad planoucím ohněm kotlík s vodou. Nač to je, řekl si s podivem a hned zase usnul. Probudil se teprve, když paní Dinah takovými zvláštními, horlivými a důležitými krůčky běžela s dýmajícím kotlíkem na dvůr.

I podivil se Isachar, vstal a trochu se ustrojil. Musím se podívat, co je, řekl si energicky, ale ve dveřích se srazil s Dinou.

Prosím tě, co tak běháš, chtěl vyhrknout, ale ani se k tomu nedostal.

„Co ty tu máš co okounět,“ utrhla se na něho paní Dinah a zase běžela na dvůr s nějakými klůčky a plátýnky v náručí. Na prahu se obrátila. „Jdi do postele,“ rozkřikla se přísně „a... a nepleť se nám tady, slyšíš?“

Starý Isachar se vystrachal na dvorek. Před chlívkem viděl bezradně třet ramenatou mužskou postavu, i zamířil k ní. „Jó,“ bručel chlácholivě. „Vyndala tě, že? To víš, Josefe, ty ženské...“ A aby zamluvil jejich mužskou bezmoc, ukazoval honem. „Koukej, hvězda! Viděls už někdy takovou hvězdu?“

Poznáváme se i my někdy v podobných životních situacích, které líčí apokryfně zpracované téma evangelijní události staré 2000 let? Spisovatel Karel Čapek, jemuž bylo předlohou evangelium podle sv. Lukáše, vtipně vkomponoval tuto novozákonní událost do prvorepublikové doby. Apokryf je však aktuální i pro dnešní dobu.

js.

Vybral js.

AHOJ DĚTI!

Možná si ještě trochu vzpomínáte, že jsme si loni v adventním a vánočním čísle Poutníka povídali o dědečkovi Natanaelovi a o dívce Naomi. Je to již dlouho, takže si připomeneme, že dědeček byl pastýř a byl mezi těmi, kterým anděl zvěstoval narození Ježíška v Betlémě. Spolu s ostatními se tam vydal a poklonil se malému děťátku. Na svou flétnu mu zahrál krásnou ukolébavku, do níž vložil vše, co cítil a co prožil - svou lásku, úctu, anděla, hvězdu, záři ve stáji, děťátko... Tu píseň pak učil dál děti hrát a zpívat a tak se šířila a předávala od velkých malým a postupně obletěla celý svět. Cestou se ale rozpadala na spousty znějících úlomků. Ty klesaly k zemi tak, jako dešťové kapky a zachycovaly se v lidských srdcích. Lidé z nich pak tvořili nové písničky, vánoční písně - koledy. Takže v každé koledě je vlastně obsažen alespoň kousek té dědečkovy ukolébavky.

Tato krásná myšlenka dokončovala příběh, který jsme si tady loni vyprávěli a myslím, že je také moc hezká. Když se trochu hlouběji zamyslíme a odpovíme na otázku, zda bychom si dokázali představit Vánoce bez hudby, zpěvu, bez koled, asi nikdo nezaváhá a zavrtí hlavou. Dobře víme, že už v předvánočním čase, když uslyšíme koledy, okamžitě se začneme těšit na Vánoce. Mají prostě své nezaměnitelné kouzlo. A je moc dobře, když o Vánocích zpíváme, hrajeme a hlavně se při tom opravdu radujeme, vždyť přece slavíme Ježíškovy narozeniny.

A teď ještě pár slov k obrázku. Představte si, jak asi krásná hudba musela znít při Ježíšově narození, když zpívali andělé: „Sláva na výsostech Bohu...“. Protože dnes mluvíme o písničkách, koledách, hudbě a zpěvu, odrazí se to samozřejmě i v našem obrázku.

Jsou na něm totiž listy s notami. Ty patří andělům. Ale oni na ně nedávali dobrý pozor, a tak jim je zlomyslný větřík vytrhl z rukou a pomíchal. Teď jsou všechny v jedné hromadě a je na vás, abyste z ní vybrali tři listy, které jsou úplně stejné, aby se zase mohla zaspívat ta krásná slavnostní píseň. Dokážete to?

(Otazníček)

Pro starší:

Píseň jako dárek

Venku se začalo stmívat. I když vlastně ještě vůbec nebyl večer. Bylo spíš pozdní odpoledne. Ale takhle už to na podzim bývá. Den je krátký a noc si dělá čím dál větší nároky zahalovat krajinu.

Po chodníku kráčí pomalu mladá žena. Jde do zaměstnání. Pracuje v nemocnici a zrovna dnes musí nastoupit na dlouhou noční směnu. Ale nevadí jí to. Má svou práci ráda. Při předávání služby už se jí dostane do ruky také rozpis služeb o Vánocích. Její jméno je napsáno v kolonce - Štědrý den. V první chvíli se trochu zarazí, ale pak si uvědomí, že je vlastně jedna z mála sester, které ještě nemají rodinu a děti. „Takže, vlastně proč ne?“ myslí si a uvažuje, že to bude zase nová zkušenost. Vždyť je tolik lidí, kteří musí v tomto čase zůstat v nemocnici a budou potřebovat pomoc a vlídné slovo. Začíná se i docela těšit.

Čas plyne jako voda a najednou je tu Štědrý den. Služba začíná. Sestra se rozhodne dnes každému z pacientů věnovat trochu pozornosti navíc, nebude spěchat a pokusí se jim alespoň nepatrně vyplnit samotu, která na ně asi určitě dolehne. Situace v nemocnici ji k tomu docela nahrává, protože pacientů tady přes Vánoce opravdu zůstalo málo. Udělá si svoje běžné povinnosti a pak se znovu vypraví do jednotlivých pokojů, kde někdo zůstal. Vyslechne jednu paní, která si potřebuje popovídat, se starším pánem se pustí do partie dámy a pak už odchází do posledního pokoje, kde leží stařenka. Je tady už dlouho. Její věk přesahuje osmdesát let. Bojuje s nemocí, s níž si ani lékaři už nevědí rady. Je velmi zesláblá, ale přitom klidná a umí se i krásně usmát. Ví, že její život pomalu končí. Sestra vstoupí do pokoje a přisedne ke stařence. Mlčky se podívá do jejich očí,

i krásně usmát. Ví, že její život pomalu končí. Sestra vstoupí do pokoje a přisedne ke stařence. Mlčky se podívá do jejich očí,

vezme stařenčinu ruku do své dlaně a tiše promluví: „Jsou Vánoce, dnes je Štědrý den, chtěla bych vám také dát nějaký dárek.“ Stařenka se usměje očima i koutky úst a třesoucím se hlasem odpovídá: „Vždyť já ani žádný dárek neunesu, moje ruce už jsou příliš slabé.“ Trochu se zamyslí a pak dodá: „Ale ráda bych slyšela ještě jednou moji nejmilejší vánoční koledu - Tichá noc.“ Sestra pohladí stařenku po bílých vlasech a kývne: „Já vám ji zkusím zazpívat...“ Pokojem se nese melodie a střenka chvílemi přivírá víčka. Když dozní poslední slova koledy, v stařenčiných očích se zatřpytí slzy a ze rtů zazní sotva slyšitelné: „Děkuju, sestřičko. To byl pro mě ten nejkrásnější dárek...“ Ještě chvíli sestra sedí u stařenky a všimne si, že se jí začínají zavírat oči a usíná. Pomalu vstává a odchází.

Zbytek služby proběhl v klidu a Štědrý den se přehoupl do prvního vánočního svátku. Venku začalo sněžit a v pokoji zvolna slábl tlukot stařenčina srdce, až se v jednom okamžiku srdce zastavilo docela. Těsně před koncem služby sestra ještě jednou obcházela pokoje a našla stařenku s klidným výrazem ve tváři v tichém spánku...

Hlavou jí běžely různé myšlenky a najednou si uvědomila, že se jí asi o letošních Vánocích podařilo darovat ten nejkrásnější dárek, který nelze koupit za peníze - **čas, pozornost a kousek svého srdce.**

(EJ)

ÚSPĚCH NAŠICH DRUŽSTEV V DIECÉZNÍ BIBLICKÉ OLYMPIÁDĚ

Je mojí milou povinností seznámit všechny čtenáře s úspěšným vystoupením našich zástupců ve vikariátním kole a diecézním kole Biblické olympiády, která byla v rámci roku Písma svatého vyhlášena naším otcem biskupem Dominikem. Jak vás již informovala v našem farním zpravodaji (41/2006) sestra Ludmila, farní kolo této soutěže zdárně proběhlo 2. října v Dolní Čermné. Čtyři družstva na základě svého umístění nás potom reprezentovala ve vikariátním kole, které se uskutečnilo 11. listopadu v budově děkanství v Ústí nad Orlicí. Naši zástupci si v biblickém zápolezení rozhodně nepočínali špatně. V kategorii „Začátečníci“ zvítězilo naše družstvo ve složení: Magda Motlová, Magda Pecháčková a Bára Pecháčková. Další naše družstvo v obsazení - Miriam Syková, Daniela Moravcová a Anežka Moravcová - skončilo na skvělém třetím místě. V kategorii „Mírně pokročilí“ zvítězilo také naše družstvo a to díky: Martě Majvaldové, Honzovi Majvaldovi a Tomáši Macanovi.

V sobotu 25. listopadu vyvrcholil Rok Písma svatého v královéhradecké diecézi finálovým odpolednem účastníků Diecézní biblické olympiády. V Muzeu východních Čech v Hradci Králové se sešlo celkem čtyřicet šest tříčlenných družstev z dvaceti devíti farností jedenácti vikariátů diecéze. Družstva soutěžila ve třech kategoriích. Všichni účastníci prokázali, že Písmo svaté jim není cizí, a mnohokrát překvapili přesností svých odpovědí.

Finále DBO probíhalo podobně jako předchozí úrovně dvoukolově a zúčastnilo se ho 14 družstev v kategorii „Začátečníci“, 15 družstev „Mírně pokročilých“ a 17 družstev „Pokročilých“. V prvních kole řešil každý účastník sedmáct otázek písemného testu, ve kterém mohl získat až 100 bodů pro své družstvo. Ve druhém kole se soutěžilo formou RISKUJ. K dispozici bylo po pěti otázkách v sedmácti disciplínách, pokročilí ve dvaceti. Jednotlivá družstva si střídatě volila celkem čtyři otázky. Za chybně uvedenou odpověď se body odečítaly, za neúplnou se krátily.

Naši dolnočermenskou farnost opět znamenitě reprezentovala družstva, která ve svých kategoriích zvítězila ve vikariátním kole. Nyní uvádím výsledky v jednotlivých kategoriích do šestého místa:

V kategorii ZÁČATEČNÍCI (celkem 14 týmů) uspěla družstva z jednotlivých farností následovně:

1. Červený Kostelec - družstvo H	1 644 bodů, z toho 244 bodů z písemných testů (součet tří členů družstva)
2. ZŠ Jana Pavla II. HK - družstvo O	1 564 bodů, z toho 164
3. Dolní Čermná (M. Motlová, M. Pecháčková, B. Pecháčková)	1 140 bodů, z toho 240
4. Přelouč	1 033 bodů, z toho 233
5. Kostelec nad Orlicí	870 bodů, z toho 170
6. Úpice	717 bodů, z toho 217

V kategorii MÍRNĚ POKROČILÍ (celkem 15 týmů) uspěla družstva z jednotlivých farností následovně:

1. Havlíčkův Brod	2 080 bodů, z toho 280 bodů z písemných testů
2. Červený Kostelec	1 731 bodů, z toho 231
3. Vamberk	1 315 bodů, z toho 215
4. Ústí nad Orlicí	1 000 bodů, z toho 300
5. Přibyslav	960 bodů, z toho 260
6. Dolní Čermná (M. Majvaldová, J. Majvald, T. Macan)	745 bodů, z toho 245

V kategorii POKROČILÍ (celkem 17 týmů) uspěla družstva z jednotlivých farností následovně:

1. Červený Kostelec - družstvo K	1 975 bodů, z toho 275 bodů z písemných testů
2. Trutnov II	1 950 bodů, z toho 250
3. Poděbrady	1 800 bodů, z toho 200
4. Pardubice	1 665 bodů, z toho 265
5. Hradec Králové – katedrála	1 565 bodů, z toho 265
6. Nová Paka	1 035 bodů, z toho 235

Upřímně děkuji všem družstvům, která úspěšně reprezentovala naši dolnočermenskou farnost ve vikariátním a diecézním kole, za jejich zodpovědný přístup a skvělé výsledky!!!

otec Pavel

LITURGICKÉ PŘEDMĚTY, ODĚVY, CHRÁMOVÝ PROSTOR (PÍSMENO R, S, Š)

Racionále - dvě plátna, jedno na prsou, druhé na zádech, spojená okrouhlými agrafami. Původně vyznamenání řezenských biskupů, později také pražských a olomouckých. Již se nepoužívá.

Relikviář - ozdobná schránka na ostatky světců a mučedníků. Zhotovovala se obvykle z drahých kovů, často byla bohatě zdobena. Měl rozmanitý tvar - skříňka, věž, ruka, hlava, někdy i obdoba monstrance ap.

Rocheta - lněné nebo bavlněné roucho dosahující ke kolenům s úzkými rukávy. Spodní roucho určené pro biskupy a preláty. Rocheta se vyvinula z alby, první stopy se objevují v 9. století.

Rukavice pontifikální - nosí je při slavných bohoslužbách v příslušné liturgické barvě biskupové, opati a příslušní preláti. Vznikly v 10. stol. ve Francii, záhy se rozšířily do Říma. Mají připomínat čistotu jednání.

Retabulum - oltářní nástavec, který se objevuje v 11. stol. Ve středověku stál na zadní straně mensy, v gotice se z něho vyvinul rozevírací křídlový oltář, Od renesance a v baroku samostatná stěna, tvořící s oltářem celek. Retabulum je zdobeno plastickými reliéfy, sochami a malbou.

Sřevíce pontifikální - v 6. stol. se užívaly kožené, od 13. stol. jsou hedvábné v liturgické barvě. Nosí je biskupové při pontifikálních mších.

Superpelice - lněné nebo bavlněné bílé roucho dosahující ke kolenům, se širokými rukávy. Při liturgických úkonech ji nosí klerikové.

Sutana - šat dosahující až ke kotníkům, nahoře přiléhala těsně k tělu, vpředu se zapínal na knoflíky. Pro kleriky je sutana černá, pro preláty a biskupy fialová, pro kardinály červená, pro papeže bílá. Odlišné barvy mají některé řády, včetně kapuce. Stojatý límeček se nosí při bohoslužbách.

Sutanella - šat podobný sutaně, který dosahuje jen ke kolenům.

Sakrarium - bývala to kamenná nádobka za oltářem, nebo vedle něho, kam se vylévala voda použitá při liturgickém umývání, rovněž se do něho sypal popel z nepoužívaných spálených posvěcených předmětů.

Sakristie - místnost, kde se uchovávají bohoslužebná roucha a předměty, zde se obléká kněz a ministranti do bohoslužebných oděvů.

Sedilia - sedátka bez opěradel na epištolní (pravé) straně chóru, na něž usedá celebrant a jeho asistenti v určitých částech bohoslužeb.

Suppedaneum - pódium před oltářem s jedním nebo více stupni. Stupně se objevují od 11. stol.

Svatostánek - skříň k uchování NSO, podle platných předpisů má být uprostřed oltáře, nebo v přední stěně presbytáře, může být i po straně obětního stolu ve zdi. Je označený věčným světlem.

Škapulíř - původně nosili někteří řeholníci přes hábit přehozený široký pruh látky, sahající až ke kotníkům, aby oděv při práci neušpinili. Později se považoval na ochranu před působením Zla. Protože byla nepohodlná, bylo povoleno nosit místo soukenného škapulíře škapulířovou medaili (na jedné straně obraz Božského Srdce Páně, na druhé Panny Marie). Škapulíř je odvozen ze sova scapulare = zástěra.

Štola - dlouhá úzká stuha z hedvábní, kterou nosí jáhen na způsob šerpy přes levé rameno. Kněz, biskup a papež ji má kolem krku a její konce volně vpředu splývají. Bývá v liturgické barvě. V liturgickém oděvu je odznakem svěcení.

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Ne 14. 1.	Obrazy – Josef Vašák Bible a vzácné křesťanské knihy Otevřeno Po – Pá 9-12 13 – 17 So 9 – 12 Výstava potrvá do 10. 2. 2007 V kulturním a informačním centru čp. 30	
Ne 28. 1. - 19.00 hod.	Lenka Filipová Sál kina v Jablonném nad Orlicí	

CO STOJÍ ZA TO – DO VAŠÍ KNIHOVNIČKY

Bruno Ferrero

Pohlazení pro duši

Vydalo: Portál, s.r.o., Praha 2006

Již řadu let vychází v nakladatelství Portál soubory příběhů, vyjadřující moudrost, radu nebo poučení. Občas i výtku a morální usměrnění, popř. pomoc na cestě víry. Poslední z dosud česky vydaných titulů je právě Pohlazení pro duši. Dospívající čtenáři, rodiče i vychovatelé tu naleznou více než padesát krátkých příběhů, které zaručeně nezklamou a potěší za zimních večerů.

„Stává se, že Bůh někomu dovolí, aby uřízl větev, které se křečovitě držíme, abychom si uvědomili, že máme křídla.“

Pokojný let s Ferrerovými myšlenkami v čase vánočním.

Mach

PASTORAČNÍ PLÁN VE FARNOSTI DOLNÍ ČERMNÁ NA ROK 2007

Plán byl schválený na jednání Pastorační rady farnosti dne 7.12.2006

Akce ve farnosti	Datum pořádání	Hodina konání	Místo konání
Ekumenické setkání ve farnosti	4. února – neděle	16.00 h.	fara Horní Čermná
Společné udílení svátosti nemocných	10. února – sobota 11. února – neděle 11. února – neděle	17.00 h. při mši svaté 7.30 h. při mši svaté 9.00 h. při mši svaté	kostel Verměřovice kostel Dolní Čermná kostel Petrovice
Postní duchovní obnova	17. března - sobota	po mši svaté v 7.30 h.	orlovna D. Čermná
Dobročinná akce „Misijní koláč“	18. března – neděle	8.00 h. (mše sv.) 9.00 h. (pohoštění)	farní kostel D. Č. orlovna D. Čermná
Diecézní setkání mládeže	31. března – sobota		Hradec Králové
Velikonoční vigilie a společné posezení v orlovně	7. dubna - sobota	19.00 h. po vigílii	farní kostel D. Č. orlovna D. Čermná
Vzpomínka na 10. výročí návštěvy Jana P.II. v HK s účastí kard. Dziwisze z Krakova	28. dubna – sobota		Hradec Králové
Poutní slavnost - sv. Jiří v Dolní Čermné	29. dubna - neděle	7.30 h. a 10.00 h.	farní kostel D. Č.
„Setkání s písní“ – 11. ročník setkání rytmických skupin	5. května – sobota	17.00 h.	orlovna D. Čermná
Poutní slavnost v Petrovicích	13. května - neděle	9.00 h.	kostel Petrovice
Diecézní setkání dětí s otcem biskupem	19. května – sobota		Hradec Králové
První sv. přijímání dětí ve farnosti	3. června - neděle	7.30 h.	farní kostel D. Č.
Slavnost Božího Těla	10. června - neděle	16.00 h.	Mariánská Hora
Poutní slavnost - sv. Antonín v Jakubovicích	17. června - neděle	10.30 h.	kostel Jakubovice
Poutní slavnost - sv. Jan Křtitel ve Verměřovicích	24. června - neděle	9.00 h.	kostel Verměřovice
Výročí 200 let od smrti P.Tadeáše Hübla, (*4. 7. 1807) zdejšího rodáka a spolubratra sv. Klementa M. Hofbauera	1. července – neděle	10.00 h. (mše sv.) 14.00 h. (přednáška)	kostel Dolní Čermná orlovna Dolní Čermná
Pout' mládeže z farnosti na Velehrad	3. – 6. července		Velehrad
Mše svatá před kapličkou v Hůře za doprovodu dechové hudby	22. července – neděle	10.00 h.	Hůra
Celostátní setkání mládeže	13. – 19. srpna		Tábor - Klokoty
Poutní slavnost – Narození Panny Marie na Mariánské Hoře	9. září - neděle	7.30, 10.00 a 16.00 h.	Mariánská Hora
Posvícení v Petrovicích	23. září - neděle	9.00 h.	kostel Petrovice
Farní kolo Biblické olympiády	30. září – neděle	14.00 h.	orlovna D. Čermná
Turistický pochod „Okolo Čermné“	6. října - sobota		
Posvícení v Jakubovicích	28. října – neděle	10.30 h.	kostel Jakubovice
Posvícení v Dolní Čermné	11. listopadu - neděle	7.30 h. a 10.00 h.	farní kostel D. Č.
Posvícení ve Verměřovicích	18. listopadu - neděle	9.00 h.	kostel Verměřovice
Volby kandidátů do Pastorační rady farnosti	25. listopadu - neděle		v celé farnosti
Adventní duchovní obnova	8. prosince - sobota	po mši svaté v 7.30h.	orlovna D. Čermná
Posezení při sklence vína – na sv.Jana	27. prosince - čtvrtek	19.00 h.	fara Dolní Čermná
Vánoční besídka dětí	28. prosince - pátek	9.00 h. 10.00 h.	kostel Dolní Čermná orlovna D. Čermná
Šachový turnaj „O cenu čermenského faráře“	28. prosince - pátek	17.00 h.	fara Dolní Čermná

Změna v programu Pastoračního plánu je vyhrazena!!

Přehled pravidelných aktivit na faře v Dolní Čermné

den	Čas	Akce	kdo	Vede
pondělí	16.15 - 17.45 h. (týdně)	zkouška scholy	děti	A. Motlová a A. Pecháček
	19.00 - 20.00 h. (týdně)	katecheze	středoškoláci	otec Pavel
úterý	19.00 - 20.30 h. (týdně)	posilovna	pro zájemce	Jan Marek
	16.30 - 18.30 h. (1/14 dní)	setkání při kávě a čaji	ženy a dívky	M. Řeháková a J. Vondrová
čtvrtek	9.00 - 11.00 h. (sudý týd)	Dětské klubíčko	malé děti ve věku 0 - 4 let	Markéta Vávrová
	15.15 - 16.00 h. (týdně)	náboženství	studenti 8-letého gymnázia	Anna Motlová
pátek	16.00 - 17.00 h. (týdně)	farní knihovna	pro veřejnost	Anna Motlová
	17.45 - 18.45 h. (týdně)	zkouška zpěvu	mládež	Magda Motlová
	20.00 - 22.30 h. (1/14 dní)	setkání	mládež	Marta Majvaldová
	od 19.45 h. (týdně)	zkouška zpěvu	chrámový sbor	P. Vašíček a Fr. Severin
sobota	9.00 - 10.30 h. (1/14 dní)	schůzka	ministranti	otec Pavel
	15.00 - 16.30 h. (1/14 dní)	hry a povídání	děti z Dětského domova	Anna Motlová
	20.00 - 21.00 h. (1/14 dní)	biblická hodina	pro zájemce	otec Pavel
neděle	8.30 - 10.30 h. (týdně)	setkání	muži	

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V lednu 2007 oslaví:**

92 let	paní Marie Plháková	z Dolní Čermné	74 let	paní Aloisie Bednářová	z Dolní Čermné
87 let	pan Jiří Formánek	z Horní Čermné	73 let	pan Willy Fischmann	z Petrovic
85 let	pan Josef Hrdina	z Verměřovic	72 let	pan Stanislav Ptáček	z Horní Čermné
82 let	paní Marie Severinová	z Dolní Čermné	72 let	paní Jiřina Krejsová	z Verměřovic
82 let	paní Marie Krátká	z Petrovic	70 let	pan Ludvík Plhák	z Dolní Čermné
80 let	pan Milan Pecháček	z Dolní Čermné	70 let	pan Jaroslav Faltus	z Verměřovic
78 let	paní Růžena Havlová	z Dolní Čermné	60 let	pan Jiří Formánek	z Dolní Čermné
76 let	paní Růžena Šimková	z Dolní Čermné	60 let	pan Karel Bednář	z Dolní Čermné
76 let	pan Ladislav Horák	z Dolní Čermné	50 let	pan Jaroslav Moravec	z Petrovic

Všem oslavencům jménem celé farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

otec Pavel

Křesťanský jsme se rozloučili:

ve Verměřovicích 16. 11. 2006 s panem Ladislavem Stejskalem z Verměřovic
ve Verměřovicích 28. 11. 2006 s panem Gustavem Rousem z Verměřovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

Otec Pavel

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Leden 2007				
1. 1.	Po	Matka Boží, panna Maria	7.30	Langrovi 173
			10.30	Šebrlovi 80
6. 1.	So	Zjevení Páně Sv. Tři králové	18.00	p. Mikulová 162
7. 1.	Ne	Křest Páně	7.30	Zpěvákovi 195
			10.30	Macháčkovi st. 180 HČ
14. 1.	Ne	2. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 125
			10.30	p. Pecháčková 310
21. 1.	Ne	3. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 458
			10.30	Nastoupilovi 109
28. 1.	Ne	4. neděle v mezidobí	7.30	Kubíčkoví 140
			10.30	Pecháčkoví MH

Únor 2007				
4. 2.	Ne	5. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 264 HČ
			10.30	Málkovi 77 HČ
11. 2.	Ne	6. neděle v mezidobí	7.30	Kužlškovi 202 HČ
			10.30	Vávrovi 264
18. 2.	Ne	7. neděle v mezidobí	7.30	Moravcovi 267
			10.30	Macháčkovi ml. 180 HČ
21. 2.	St	Popeleční středa	18.00	p. Holečková 281
25. 2.	Ne	8. neděle v mezidobí	7.30	Vávrovi 270
			10.30	Marešovi ml. 271

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle adventní
24. prosince 2006
52. týden /2006 –
1. týden/2007

BOHOSLUŽBY V NAŠÍ FARNOSTI O VÁNOCÍCH:

24. prosince - Neděle – 4. adventní

- Dolní Čermná - 7.30 h. - na poděkování za dary a milosti celého roku s prosbou o další vedení
- Petrovice - 9.00 h. - za rodinu Trampotovu
- Verměřovice - 16.00 h. - za Gabriela Macana

Tato mše svatá z vigilie slavnosti Narození Páně je určena pro všechny, kteří se nemohou zúčastnit půlnoční mše svaté, především pro naše děti. Koledy budeme zpívat za doprovodu kytar.

 Dolní Čermná - 24.00 h. - půlnoční mše svatá - za všechny dobrodince naší farnosti
Kostelní sbírka z půlnoční bohoslužby je určena na pomoc tragicky postižené rodině z Jakubic!!
Upozorňujeme, že na tuto půlnoční jede autobus. Vyjíždí ve 23.30 hod. z Verměřovic od kostela, pokračuje přes Petrovice a zastavuje na všech obvyklých zastávkách. Po mši svaté se vrací autobus zpět.

25. prosince - PONDĚLÍ - Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – Boží hod vánoční

Kostelní sbírka je určena na opravu oken a dveří farního kostela v Dolní Čermné.

Pravidelná ranní mše svatá se, vzhledem k půlnoční bohoslužbě ve farním kostele v Dolní Čermné, dnes nekoná!!

- Verměřovice - 9.00 h. - za Josefa Mařka
- Dolní Čermná - 10.30 h. - za farníky - slavná zpívaná mše svatá
- Dolní Čermná - 15.00 h. - zpívané latinské nešpory s požehnáním

26. prosince - ÚTERÝ - Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

- Dolní Čermná - 7.30 h. - za Ludmilu Marešovou, manžela a vnuka
- Petrovice - 9.00 h. - za Petra a Růženu Duškovy a rodiče z obojí strany
- Dolní Čermná - 10.30 h. - za Boží požehnání pro všechny mladé lidi z naší farnosti - rytmičká mše svatá

27. prosince - Středa - Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

 Dolní Čermná - 18.00 h. - za Boží pomoc ve všech potřebách a za duše v očistci

Na konci mše svaté požehnáme víno k běžnému použití. Podle křesťanské tradice apoštol Jan kdysi požehnal nádobu s otráveným vínem a zbavil tím jed jeho účinku. Žehnání vína v den svátku tohoto svätce připomíná tuto událost a zdůrazňuje i prikázání lásky zaznamenané v jeho spisech. Duchovní správce srdečně zve farníky, aby po mši svaté přišli na faru na sklenku dobrého vína!!

28. prosince - Čtvrtek - Svátek sv. Mladětek, betlémských dětí, mučedníků

 Dolní Čermná - 9.00 h. - za Boží požehnání pro všechny děti z naší farnosti

29. prosince - Pátek - Pátý den v oktávu Narození Páně

 Dolní Čermná - 7.30 h. - za Marii Marešovou

30. prosince - Sobota - Šestý den v oktávu Narození Páně

 Verměřovice - 17.00 h. - za Oldřicha Rybku

31. prosince - Neděle – Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

Během dopoledních nedělních bohoslužeb proběhne již tradiční obnova manželských slibů.

- Dolní Čermná - 7.30 h. - za zemřelého Bedřicha Dostálka
- Petrovice - 9.00 h. - za Jaroslava Šťástka, oboje rodiče, sourozence a duše v očistci

Konec občanského roku 2006 - odpolední mše sv. na poděkování za přijatá dobrodíní s prosbou o pomoc do Nového roku 2007.

 Dolní Čermná - 16.00 h. - na poděkování za přijatá dobrodíní

1. ledna 2007 - PONDĚLÍ - Oktáv Narození Páně - Slavnost MATKY BOŽÍ

Světový den modliteb za mír.

- Dolní Čermná - 7.30 h. - za Emila a Emílii Andrlový
- Verměřovice - 9.00 h. - za Ferdinanda Lehkého, manželku, zeti a dceru
- Dolní Čermná - 10.30 h. - za farníky
- Dolní Čermná - 15.00 h. - společná adorace před Nejsvětější svátostí oltární a svátostné požehnání

2. ledna - Úterý - sv. Basila Velkého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve

3. ledna - Středa - Nejsvětějšího Jména Ježíš

 Dolní Čermná - 18.00 h. - za zemřelé rodiče Lenochovy a zeti

4. ledna - Čtvrtek - Čtvrtek po oktávu Narození Páně

 Dolní Čermná - 6.45 h. - za nemocnou osobu

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle adventní
24. prosince 2006
52. týden /2006 –
1. týden/2007

5. ledna - Pátek -

první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova

19.00 Dolní Čermná – za Rudolfa Lochmana

po mši svaté - výstav Nejsvětější svátosti oltářní, litanie a svátostné požehnání

6. ledna - SOBOTA - Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – svátek Tří králů

Dnes při každé mši svaté požehnáme vodu, křídlo a kadidlo. Věřící si také mohou sami přinést medailky či zlaté křížky, které budou posvěceny.

Dolní Čermná - 7.30 h. – za Marii Krpálkovou a rodiče

Verměřovice - 9.00 h. - za Oldřicha Hrdinu a oboje rodiče

Petrovice - 18.00 h. - za rodiče Mannlovy, syna Josefa a snachu Alenu

7. ledna 2007 - NEDĚLE - Svátek Křtu Páně

Dnešním svátkem končí doba vánoční a začíná liturgické mezidobí.

Dolní Čermná - 7.30 h. - za Matyldu Kroulíkovou, manžela a zetě

Verměřovice - 9.00 h. - za rodinu Duškovu a dva zetě

Dolní Čermná - 10.30 h. - za Jana Hampla, manželku a rodiče - slavná zpívaná mše svatá

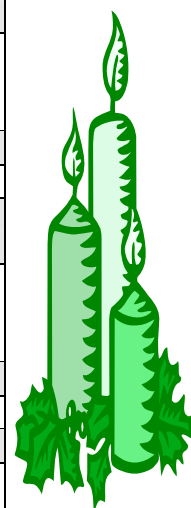

Příležitost ke sv. zpovědi od 25. 12. 2006 do 7. 1. 2007:

ve farním kostele je vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté (mimo nedělní a sváteční mše svaté v 10.30 h.!) a v pátek 5. 1. se zpovídá od 17.00 h. – do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
Zpívaná Česká mše vánoční Jakuba J. Ryby „Hej mistře, vstaň bystře!“	pondělí	25. 12.	00.00 h.	kostel Dolní Čermná
Slavná zpívaná vánoční mše svatá	pondělí	25. 12.	10.30 h.	kostel Dolní Čermná
Sváteční nešpory v podání chrám.sboru	pondělí	25. 12.	15.00 h.	kostel Dolní Čermná
Rytmická mše svatá se zpěvem mládeže	úterý	26. 12.	10.30 h.	kostel Dolní Čermná
Koledování u vánočního stromu	úterý	26. 12.	17.00 h.	náměstí Dolní Čermná
Posezení při sklence vína	středa	27. 12.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
Mše svatá zaměřená pro děti	čtvrtek	28. 12.	9.00 h.	kostel Dolní Čermná
Vánoční besídka pro děti (soutěže, hry)	čtvrtek	28. 12.	10.00 h.	orlovna Dolní Čermná
Tradiční šachový turnaj (8. ročník) „O cenu čermenského faráře“	pátek	29. 12.	17.00 h.	fara Dolní Čermná
Společná obnova manželských slibů	sobota neděle neděle	30. 12. 31. 12. 31. 12.	17.00 h. 7.30 h. 9.00 h.	kostel Verměřovice kostel Dolní Čermná kostel Petrovice
Děkovná bohoslužba na závěr roku 2006	neděle	31. 12.	16.00 h.	kostel Dolní Čermná
Společná adorace před Eucharistií	pondělí	1. 1.	15.00 h.	kostel Dolní Čermná
Pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek pátek	4. 1. 5. 1.	dopoledne dopoledne	Dolní Čermná Dolní Čermná
Žehnání vody, kadidla a křídly	sobota	6. 1.	7.30 h. 9.00 h. 18.00 h.	kostel Dolní Čermná kostel Verměřovice kostel Petrovice
Tříkrálová sbírka -	sobota	6. 1.	po celý den	Dolní Čermná
Charitativní sbírka	okolo	6. 1.		Verměřovice, Petrovice
Biblická hodina	sobota	6. 1.	20.00 h.	fara Dolní Čermná
Slavná zpívaná vánoční mše svatá na konci vánoční doby	neděle	7. 1.	10.30 h.	kostel Dolní Čermná

otec Pavel

POUTNÍK, VÁNOCE 2006 - LEDEN 2007

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 11. ledna 2007, Poutník vyjde 28. ledna 2007

Členové red. kroužku: P. Seidl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.

